

Arrest

nr. 170 121 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2016.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.KALIN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd vastgesteld bij een politiecontrole op 3 november 2010. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam diezelfde dag ten aanzien van verzoeker, die gebruik maakte van een valse identiteit, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 18 december 2010 werd verzoeker nogmaals door de politiediensten aangetroffen naar aanleiding van een diefstal, op 23 januari 2011 wegens dronkenschap, op 17 mei 2011 wegens geluids-overlast en vervolgens nogmaals wegens dronkenschap en het beschadigen van een handelszaak.

1.3. Verzoeker maakte op 2 juli 2011 het voorwerp uit van een bevel tot aanhouding.

1.4. Op 10 augustus 2011 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden, waarvan de helft met uitstel wegens poging tot diefstal door middel van braak inklimming of valse sleutels.

1.5. Bij de invrijheidstelling van verzoeker op 6 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker werd op 17 november 2011 geïntercepteerd naar aanleiding van een autodiefstal.

1.7. Op 4 december 2011 werd verzoeker opnieuw onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.8. Verzoeker werd op 16 mei 2014 door het hof van assisen van Oost-Vlaanderen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien jaar wegens doodslag.

1.9. Bij vonnis van 5 juni 2015 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

1.10. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 maart 2016 de beslissing om verzoeker terug te wijzen. Deze beslissing, die verzoeker op 22 maart 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Tunesië;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 22 mei 2011, op 19 juni 2011 en op 1 juli 2011 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal (2 feiten); aan poging tot diefstal met braak; aan poging tot diefstal, feiten waarvoor hij op 10 augustus 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 5 jaar voor 5 maanden;

Overwegende dat hij zich op 3 december 2011 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijk, met het oogmerk om te doden, gedood te hebben, feit waarvoor hij op 16 mei 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden straf van 15 jaar opsluiting;

Overwegende dat hij zich op 17 november 2011 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak (2 feiten), feit waarvoor hij op 5 juni 2015 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

BESLUIT :

Artikel 1.- De zich noemende [B.M.H.], geboren te Tunis op 1 april 1980, alias [O.M.], geboren op 1 april 1982, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 20 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van artikel 149 van de Grondwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing werd genomen op basis van art. 20 van de Vreemdelingenwet. Art. 20 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (en in artikel 21) kan (de Minister) de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. (...) Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.”

De verwerende partij heeft in casu art. 20 aangewend omdat art. 26 Vw. automatisch hieraan een inreisverbod van 10 jaar koppelt zonder dat omtrent dit inreisverbod hetwelk betrekking heeft op België en de schengenlanden verder dient te worden gemotiveerd.

“Als bijlage stuur ik u twee afschriften van een ministerieel besluit van terugwijzing genomen voor [B.M.H.] geboren te Tunis op 1 april 1980. Door deze beslissing wordt aan betrokkene gedurende 10 jaar de toegang tot het Rijk verboden.” (stuk 1)

Verzoeker kan zich met deze handelswijze moeilijk akkoord verklaren nu deze automatische oplegging van een inreisverbod van 10 jaar zonder dit verder te moeten motiveren voor alle schengenlanden uiteraard implicaties heeft voor verzoeker.

Verzoeker kan zich dus niet verdedigen tegen het inreisverbod op zich op deze manier maar dient aldus beroep aan te tekenen tegen de beslissing op basis van art. 20 Vw. Verzoeker meent dat dit een oneigenlijk gebruik is van art. 20 Vw.

Vervolgens kan verzoeker opmerken dat de bestreden beslissing werd afgeleverd op basis van het feit dat hij de openbare orde of de veiligheid van het land zou hebben geschaad. De bestreden beslissing komt tot dit besluit volgende uit de veroordeling voor de feiten van 3 december 2011.

Dat het deze feiten zijn die aan de basis liggen van het oordeel dat verzoeker de openbare orde of de veiligheid van het land zou hebben geschaad blijkt uit de motivering zelf:

“Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijkt heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een voortdurend ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.”

Het is voor verzoeker geenszins duidelijk met welke specifieke elementen van zijn dossier, behalve de veroordeling en de strafmaat op zich, rekening werd gehouden bij de beoordeling dat zijn persoonlijk gedrag (zijnde de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven) een voortdurend ernstig gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Verzoeker acht de motiveringsplicht ex. art. 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen j. art. 62 Vw. j. art. 149 GW hierdoor wel degelijk geschonden nu deze verplichting zal inhouden dat met alle correcte feitelijke en juridische gegevens wordt rekening gehouden (A.Mast, "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht", Kluwer, 2006, p. 682).

Bovendien volgt uit art. 20 Vw., basis waarop de bestreden beslissing werd genomen, een discretionaire bevoegdheid en geen gebonden bevoegdheid, er KAN immers een besluit worden genomen, er dient geenszins een besluit te moeten genomen worden. Gezien verweerster over een discretionaire bevoegdheid beschikt dient de motiveringsplicht ten aanzien van haar dan ook strenger te worden opgevat:

"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing[en], is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

In die zin acht verzoeker het niet voldoende dat in de bestreden beslissing enkel wordt gewezen op de strafmaat in de veroordeling om te komen tot het besluit dat verzoeker een voortdurend ernstig gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Verzoeker is van mening dat rekening dient te worden gehouden met alle omstandigheden waarin de feiten hebben plaatsgevonden en dat een loutere verwijzing naar de strafmaat van de veroordeling geen afdoende motivering is.

Zo mag tevens niet vergeten worden dat de feiten van december 2011 zeer jammerlijke feiten zijn geweest die ook zijn impact hebben gehad op verzoeker zelf.

Zijn partner was immers zes maand zwanger van zijn eerste kindje. Verzoeker verloor aldus in één klap ook zijn partner en kindje ondanks wat er is gebeurd. Het is in die zin dat verzoeker op het ogenblik van het ter plaatse komen van de hulpdiensten in uiterst hysterische toestand werd aangetroffen.

De feiten hebben zich afgespeeld in het kader van een hevige ruzie die het koppel heeft gehad naar aanleiding van middelengebruik door de zwangere partner van verzoeker. Verzoeker kon hier niet goed mee overweg en het één en ander is volledig geëscaleerd hetgeen ertoe heeft geleid dat de partner van verzoeker een val heeft gemaakt die slecht is afgelopen.

Dit zomaar hanteren, wetende dat het duidelijk ook een impact heeft gehad op verzoeker die erdoor hysterisch is geworden, zonder te kaderen of zonder de individuele omstandigheden in acht te nemen en enkel de strafmaat te hanteren, strookt niet met de motiveringsplicht.

Immers, voor verzoeker is het niet duidelijk waarom in zijn geval in de gegeven context en rekening houdende met de individuele omstandigheden een ministerieel besluit nodig wordt geacht gelet op de discretionaire bevoegdheid van verweerster.

Immers, indien de volledige context in rekening zou zijn gebracht, zou verweerster misschien tot een andere besluitvorming zijn gekomen omdat men er ook niet onderuit kan in welke omstandigheden de feiten zijn gebeurd en welke impact ze ook op verzoeker zelf hebben gehad.

Dat hier wel degelijk over geargumenteed dient te worden om te kunnen besluiten of er nu daadwerkelijk sprake kan zijn van gedrag dat op voortdurende wijze de openbare orde kan schaden en dat de veroordeling op zich onvoldoende is, blijkt eveneens uit onderstaande rechtspraak waarnaar verzoeker naar analogie kan verwijzen:

“(…)“kan” geven indien de vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Een strafrechtelijke veroordeling kan in die zin enkel worden weerhouden voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen maar verwijst louter naar het feit dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Hij concretiseert niet waarom uit deze veroordeling blijkt dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden” (RvV 31 oktober 2014, nr. 132 657).

“volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde.” (RvV 14 juli 2009, nr. 29.861).

Daarenboven blijkt uit niets in de bestreden beslissing hoe werd rekening gehouden met het volgende onderdeel van art. 20 Vw.:

“Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.”

De bewoording van art. 20 Vw. houdt een verplichting in om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, het ontbreken van banden in het land van herkomst en de gevolgen voor verzoeker zelf.

Indien dit geen verplichting zou inhouden om hieromtrent te motiveren zou de bewoording van art. 20 Vw. niet stellen dat “wordt rekening gehouden met” maar zou er bijvoorbeeld “kan worden rekening gehouden met” te lezen staan.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden [m]et de duur van het verblijf in het Rijk, de banden met het land van herkomst en de gevolgen voor verzoeker zelf.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat hij al zeer lang in Europa verblijft gezien de zeer moeilijke thuissituatie die verzoeker gekend heeft in het land van herkomst. De vader van verzoeker heeft verzoeker al op jonge leeftijd in de steek gelaten waardoor verzoeker van kindsbeen af diende te gaan werken.

Verzoeker had in ons land zicht op het uitbouwen van een nieuw leven met een eigen familie, een geëscaleerde ruzie heeft hier een abrupt einde aan gemaakt. Hoe betreuenswaardig de feiten ook zijn, er mag niet vergeten worden dat verzoeker ook worstelt met het feit dat hij zijn partner en ongeboren kind verloren is.

Op geen enkele manier blijken enige van deze persoonlijke omstandigheden in de beslissing verwerkt te zijn zodat verzoeker geenszins kan weten hoe, in het kader van de verplichtingen in art. 20 Vw., of en op welke manier met dit alles werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker is dan ook van mening dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig werd genomen.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers uiteengezet dat verzoeker wordt teruggewezen omdat hij door zijn gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad. Hierbij heeft verweerder nader uiteengezet ingevolge welke gedragingen verzoeker reeds veroordelingen opliep in België en heeft hij er tevens op gewezen dat aangezien uit het persoonlijk gedrag van verzoeker in het verleden blijkt dat hij geen respect betoonde voor andermans leven er mag worden aangenomen dat hij ook naar de toekomst toe een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker stelt dat hij zich niet kan verdedigen tegen het inreisverbod dat voortvloeit uit de bestreden beslissing omdat hij de motieven die aan de basis liggen van de beslissing om hem gedurende tien jaar de toegang tot alle Schengenlanden te ontzeggen niet kent. De Raad kan in dit verband slechts herhalen dat in de bestreden beslissing duidelijk is aangegeven dat verzoeker verscheidene ernstige strafbare feiten pleegde, dat hij voor deze feiten effectief werd veroordeeld en dat uit het feit dat hij werd veroordeeld wegens doodslag blijkt dat hij geen respect heeft voor andermans leven en een voortdurend en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat deze motivering hem niet toelaat te begrijpen waarom verweerder het niet alleen nodig achtte hem te gelasten om bij zijn invrijheidstelling het grondgebied van het Rijk te verlaten, doch om hem tevens te verbieden om gedurende tien jaar naar België terug te keren. Er dient daarnaast te worden benadrukt dat de wetgever in artikel 26 van de Vreemdelingenwet heeft bepaald dat in een besluit tot terugwijzing steeds een termijn van tien jaar dient te worden bepaald gedurende dewelke de vreemdeling op wie dit besluit betrekking heeft de toegang tot het grondgebied dient te worden ontzegd. Verweerder heeft op dit punt dus geen keuzemogelijkheid die hem zou nopen om nog verdere toelichtingen te voorzien. Voorts dient te worden geduïd dat in de bestreden beslissing nergens wordt aangegeven dat verzoeker de toegang tot het grondgebied van andere landen dan België wordt ontzegd, zodat verzoekers grief hieromtrent feitelijke grondslag mist.

Aangezien in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk is toegelicht dat verzoeker verscheidene strafbare feiten pleegde – en op die wijze werd aangegeven dat verzoeker recidiveerde – en werd verduidelijkt dat uit het gegeven dat verzoeker zich schuldig maakte aan doodslag blijkt dat hij geen respect betoont voor andermans leven kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat niet duidelijk is op grond van welke specifieke feiten uit zijn dossier verweerder meent te kunnen besluiten dat hij een voortdurend ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Daarenboven moet worden gesteld dat artikel 20 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat slechts een beslissing tot terugwijzing kan worden genomen indien een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling een voortdurende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, doch dat het, overeenkomstig deze wetsbepaling, volstaat dat wordt vastgesteld dat deze vreemdeling door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde of de veiligheid van het land *“heeft geschaad”*. In casu is het niet betwist dat in de motivering van de bestreden beslissing is weergegeven welke inbreuken op de strafwet verzoeker beging en door welk persoonlijk gedrag hij bijgevolg de openbare orde heeft geschaad. Zijn betoog omtrent de omstandigheden die aanleiding gaven tot de doodslag waaraan hij zich schuldig maakte en zijn toelichting dat de dood van zijn partner en zijn ongeboren kind hem hebben geraakt leidt verder niet tot de conclusie dat de voorziene motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke overwegingen de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de voorziene motivering, gelet op de bepalingen van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, niet afdoende zou zijn. Aangezien verweerder heeft verwezen naar de opeenvolging van misdrijven die verzoeker pleegde, met vermelding van de data en de aard van de gepleegde feiten, op de ogenblikken dat hij niet van zijn vrijheid was beroofd, en naar zijn gewelddadig optreden kan hij ook niet stellen dat verweerder zich beperkte tot het vermelden van een veroordeling en de strafmaat. De verwijzing door verzoeker naar rechtspraak van de Raad inzake de mogelijkheden om burgers van de Unie het verblijf te weigeren is in casu niet dienstig, nu verzoeker geen burger van de Unie is en hij niet aannemelijk maakt enige aanspraak op een recht op verblijf te kunnen maken.

Het gegeven dat verweerder niet verplicht is om een besluit tot terugwijzing te nemen impliceert ook niet dat hij zou moeten verantwoorden waarom hij gebruik maakt van een hem door wetgever toegekende bevoegdheid. Het volstaat dat hij uiteenzet op welke juridische en feitelijke gronden hij een beslissing neemt om te voldoen aan de formele motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat geen motivering werd voorzien met betrekking tot de duur van zijn verblijf in het Rijk met zijn leeftijd, met de gevolgen die een besluit tot terugwijzing heeft voor hem en zijn familieleden en met het bestaan van banden met het land van herkomst. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat artikel 20, vierde lid van de Vreemdelingenwet weliswaar bepaalt dat verweerder deze gegevens in aanmerking dient te nemen wanneer hij wenst over te gaan tot het nemen van een besluit tot terugwijzing, maar dat uit voormelde bepaling geen verdere motiveringsplicht kan worden afgeleid. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt trouwens dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met voormelde verplichting, doch oordeelde dat er geen gegevens waren die een belemmering vormden om over te gaan tot het nemen van een besluit tot terugwijzing. Verzoeker licht toe dat hij reeds lang in Europa verblijft, doch schijnt uit het oog te verliezen dat zijn verblijf in het Rijk volstrekt onwettig was, zodat niet kan worden ingezien waarom verweerder hieromtrent, in voorliggende zaak, een nadere motivering zou dienen te voorzien. Het voortgezet onwettig verblijf waarnaar verzoeker verwijst is daarenboven een misdrijf, zodat zelfs niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij zijn standpunt dat verweerder iets had dienen te vermelden inzake dit verblijf. De verwijzing naar een voortgezet misdrijf zou de these van verweerder dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde net verder ondersteunen. Er blijkt verder niet dat verzoeker – die nooit tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd en die erkent dat hij schuldig werd bevonden aan de dood van zijn vriendin en zijn ongeboren kind – nog enige familie in het Rijk heeft, zodat hij niet kan stellen dat nog een motivering inzake de impact van het besluit tot terugwijzing op hem en zijn familie vereist was. Verzoeker die beweert zesendertig jaar oud te zijn zet ook niet uiteen waarom hij meent dat verweerder enige overweging inzake zijn leeftijd had dienen op te nemen in de bestreden beslissing. Hij is immers niet dusdanig jong of oud dat zijn leeftijd een hinderpaal zou kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing en van verweerder kan niet worden verwacht dat hij gegevens die niet relevant zijn nader bespreekt in een bestuurlijke beslissing. Inzake het al dan niet bestaan van banden met zijn land van herkomst kan het volstaan te duiden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in België banden opbouwde die zouden primeren op deze in zijn land van herkomst. Hij maakt zelfs niet aannemelijk dat hij enige beschermenswaardige band met België heeft of dat hij de banden met zijn land van herkomst heeft verbroken. Zijn betoog laat bijgevolg niet toe te besluiten dat verweerder onterecht zou hebben nagelaten een overweging te wijden aan enig dienstig gegeven dat mogelijk een hinderpaal had kunnen vormen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de motivering van jurisdictionele beslissingen. De bestreden beslissing is evenwel een bestuurlijke beslissing. Artikel 149 van de Grondwet is derhalve niet toepasselijk, zodat een schending van deze bepaling niet kan worden vastgesteld.

3.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan evenmin worden geconcludeerd dat verweerder artikel 20 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK